Čtení pro lidi

Z ČESTIC, DOUBRAVICE, DOBRŠE, DRÁŽOVA, DŘEŠÍNA, DŘEŠÍNKA, HOŘEJŠIC, CHVALŠOVIC, KOBYLKY, KONOPICE, KRUŠLOVA, NAHOŘAN, NĚMČIC, NUZÍNA, PRKOŠÍNA, POČÁTEK, RADEŠOVA, STŘÍDKY A VACOVIC

Dvouměsíčník Kulturního spolku v Česticích listopad - prosinec 2019 Cena 20,- Kč

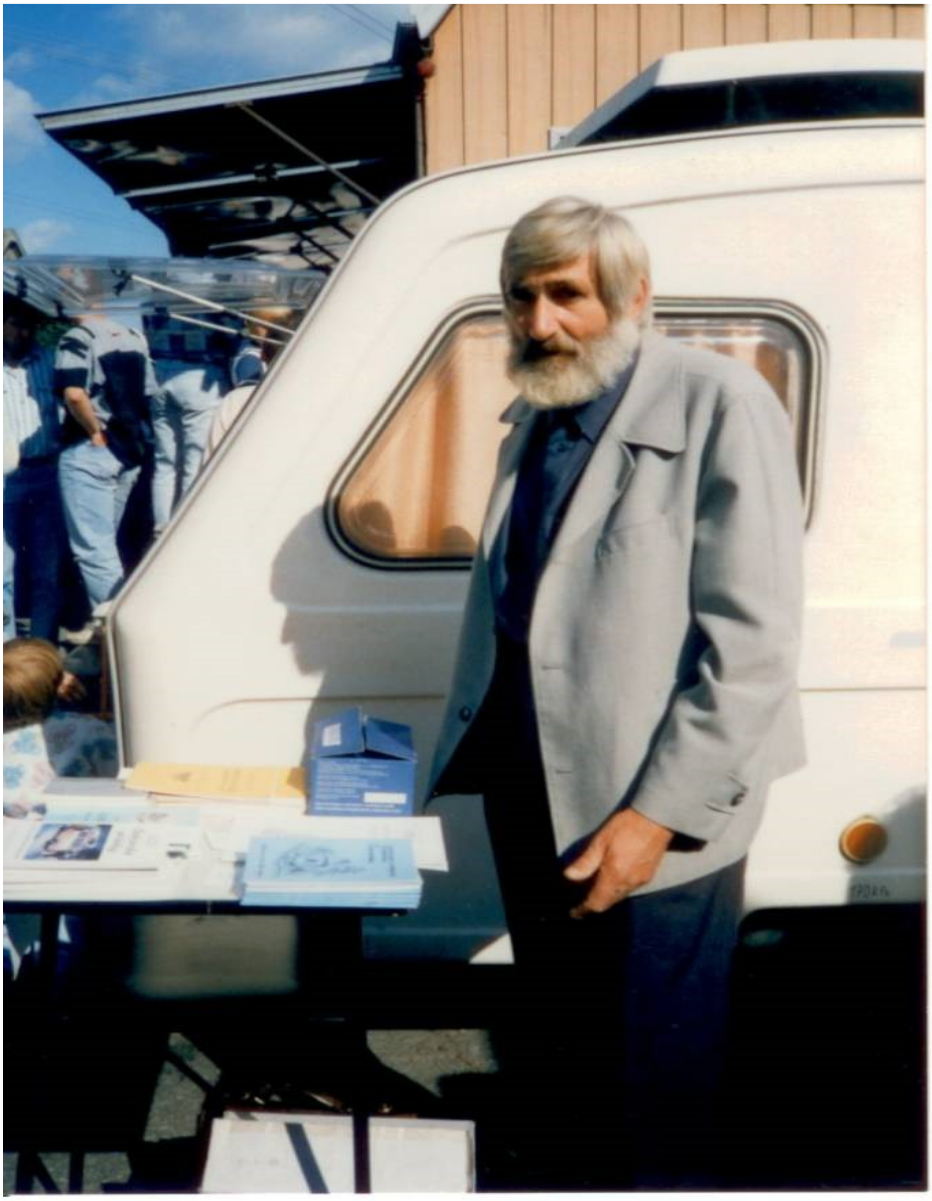

25.11.2019 by se osmdesáti let dožil zakladatel Družstevního zpravodaje, Čtení pro lidi, Kulturního spolku, Časopejsku, literární soutěže O čestický brambor, písmák, autor loutkových i divadelních her **Josef Křešnička**

❖ ❖

Co je v Čtení, jinde není: Občasníček, Slovo starosty, Vzpomínka na Josefa Křešničku, Jak ten čas letí…, Čestický brambor, Blahopřejeme, 17. listopad u nás, Do Ameriky pro kozu, Zábavné odpoledne v Němčicích, Zvyky a obyčeje v listopadu, Výlet do MIVY Vacov, Podzimní krajské setkání, Enviromentální výuka na Horské Kvildě, Mladí hasiči, Korouhev rytíře Koce 2019, Listopad a Jana Vlažná, Dvacet let s Kolem pro život, Posvícení ve mlýně, Divadelní představení, Dva muži v šachu, Dlouhá cesta ke srubu na Kolčavě, Dějiny rodů

❖ ❖

Listování v občasníčku:

2.9. Začal nový školní rok
14.9. „Rajčatům se letos nedaří“ byl titul divadelní hry DS Čelakovská Straknice, která byla sehrána na zámeckém nádvoří v Česticích.
15.9. Velká pouť
16.9. Tradiční posvícení v Česticích.
26.9. Začal kurz drátování pořádaný Kulturním spolkem.
27.9. Horníčkova hra „Dva muži v šachu“ byla sehrána pro 8 diváků na zámeckém nádvoří v Česticích. Super hra, ostuda pro nekulturní Čestice.
28.9. Státní svátek – Den české státnosti

13.10. Tradiční prodej zelí,brambor, cibule před restaurací Čestice
19.10. Havelské posvícení. Ukončení hasičské sezóny v Česticích. Vítání občánků.
20.10. V hospodě došlok setkání s načím budoucím režisérem Jardou Kubešem. Povídali jsme si o jeho pojetí naší nové divadelní hry. Zkoušky začnou 3.11. Už se všichni těšíme.
27.10. Setkání harmonikářů na Podlesí v sále restaurace Čestice- 11. ročník
28.10. Státní svátek – Den vzniku samostatného československého státu
29.10 a 30.10. Podzimní prázdniny

Občasníček před sto lety:

3.9. Americký prezident W. Wilson začal několikatýdenní cestu po USA, zaměřenou na propagaci vstupu USA do Společnosti národů.
10.9. Československo podepsalo na mírové konferenci své finanční závazky a příslib ochrany menšin.
12.9. Adolf Hitler se poprvé zúčastnil v Mnichově schůze Německé dělnické strany, kde přednesl improvizovanou řeč.
14.9. V Bratislavě se konal ustavující sjezd Národní republikánské strany rolnické.
21.9. Orient expres opět zahájil pravidelný provoz na trati mezi Paříží a Istanbulem.
25.9. Vyčerpaný americký prezident W. Wilson se při cestě po USA ve Wichitě (stát Kansas) zhroutil.
28.9. Velení čs. legií vydalo rozkaz k postupné evakuaci legií z Ruska (dokončena byla 30.11.1920).
29.9. Švédsko zavedlo osmihodinovou pracovní dobu.

1.10. Španělsko zavedlo osmihodinovou pracovní dobu.
5.10. V Norsku bylo lidovým hlasováním rozhodnuto o zákazu prodeje alkoholu.
14.10. Československý parlament vyhlásil 28. říjen za státní svátek.
18.10. Byla otevřena podzemní dráha v Madridu, jejíž stavba byla zahájena v roce 1914.
28.10. Americký Kongres schválil přes prezidentovo veto zákaz prodeje alkoholu v USA.

Přejeme všem čtenářům „Čtení pro lidi“ krásné vánoční svátky, klidného Silvestra a šťastné vykročení do roku 2020.

○ ○

Když odpady netřídíme, více peněz zaplatíme.
ČTENÍ hýčká svoji víru, že ho dáte do „papíru“.

○ ○

Vážení spoluobčané,
dlouho jsem uvažoval, o čem by mohl být dnešní příspěvek, a uvědomil jsem si, že jsem Vás naposledy informoval o množství vytříděných odpadů v roce 2017. Připravil jsem proto tabulku, která porovnává tři uzavřené roky za sebou. Při běžném pohledu, není bilance nijak radostná. Celkové množství odpadu zdárně narůstá, hlavně směsný komunální. Množství vytříděného odpadu má naopak klesající tendenci. Zamysleme se a sáhněme si do svědomí, zda by to nešlo lépe. Vždyť jde o naše peníze.

	2016	**2017**	**2018**
Směsný komunální	178 700	182 420	204 600
Objemný odpad	15 524	30 040	23 640
Biologic. Rozlož.	27 680	16 120	23 940
Elektro	10 700	12 031	16 033
Dřevo – nábytek apod.	10 200	12 310	16 420
Pneumatiky	2 381	6 635	3 612
Železo, kovy	7 631	6 530	7 948
Textil	99	1 031	100
Barvy, laky	140	216	100
Jedlý tuk	90	100	90
Plastové obaly	36 119	33 535	30 679
Papír	25 230	26 831	27 637
Sklo	23 019	20 533	19 344
Kovové obaly	40	289	58
Kompozitní obaly	353	318	302
CELKEM	**337 906**	**348 939**	**374 503**

I takto někteří třídí – kontejnery na sklo pod prodejnou COOP v Česticích počátkem letošního roku

za městys Čestice Milan Žejdl, starosta

✳ ✳
ČTENÍ si dnes každý cení, zaslouží si jedničku!
Přesvědčeně, bez zardění, řek´ by Pepík Křešničků.
✳ ✳

Vzpomínky na Josefa Křešničku

25. listopadu 2019 by se dožil 80 let pan **JOSEF KŘEŠNIČKA**, občan obce Němčice, písmák básní, pohádek a divadelních her.

Pan Josef Křešnička se mimo svou tvorbu zasadil v roce 1994 o odhalení pamětní desky Josefu Schmidingerovi, šiřiteli českých knih a zakladateli němčické knihovny. Pamětní deska je umístěna na zámecké kapli v Němčicích.

ČEST JEHO PAMÁTCE Obec Němčice

Jak ten čas letí...

Pepíka Křešničku jsem znala dlouhá léta. Moji rodiče totiž „mluvili“ loutky v divadelním souboru Radost Strakonice. A Pepík tam často v oblaku kouře seděl taky. Vzpomínám, že jsem se ho docela bála. Šedivý vousatý chlap, docela jako hromotluk mě tenkrát připadal. Tak jsem se ani nezajímala o to, kde bydlí. Prostě „existoval“ na loutkárně.

O to větší překvapení mě čekalo, když jsem se přistěhovala do Čestic, nastoupila do JZD a hle, koho jsem tam potkala. Ten hromotluk se mi zdál už o dost menší. Ale oblak kouře ho provázel pořád.

Protože nemohl psát do novin, jen občas básničky do Mateřídoušky, bylo v něm pořád takové vnitřní pnutí. A v roce 1984 vyplulo na povrch. Začal dávat dohromady „Družstevní zpravodaj“. Protože tisk zajišťovalo JZD Čestice, a byl určen pouze družstevníkům, byly v něm převážně zprávy o družstvu a dění v něm. A protože tenkrát ještě nebylo GDPR, mohl se i bez písemného svolení oslavenců uvést jejich věk, dokonce i s dnem narození. Postupně do něj začal přidávat i nějaké svoje komentáře. Od roku 1985 do 1988 jsem byla na mateřské dovolené, tak si mě Pepík „přivlastnil“ a pomáhala jsem mu občas s přepisováním a přípravou blan na cyklostyl, občas se skládáním a všíváním do desek. Tak to šlo až do roku 1990.

Po listopadové revoluci v roce 1989 se začaly i u nás na vesnici dít velké změny v politické oblasti. A Pepík už konečně nemusel jen mlčky přihlížet nešvarům, ale mohl také dát veřejně najevo své názory. Přišel s nápadem, že Družstevní zpravodaj změní na jiný. Nebude určen jen družstevníkům, ale i ostatní veřejnosti. Tak se v roce 1991 začala psát historie časopisu „Čtení pro lidi“. O tom, jak vypadaly jeho začátky, jsem už psala.

Pepík měl zvláštní dar podněcovat k psaní i ty lidi, kteří se o to do té doby nepokusili, a hlavně pořád hodně chválil. A tak začali do Čtení přispívat pánové Strnad, Kolář, Kuncipál, dál třeba Zuzka Pelíšková no a děti. Ovšem Pepík měl hlavní slovo.

V listopadu roku 1992 založil Kulturní spolek, který jsme zaregistrovali na ministerstvu vnitra v lednu 1993. Hned v tomto roce vydal Kulturní spolek svoji první publikaci, knihu pana Josefa Hartla „Čestice sedmsetpadesátileté“, pak to byla stať F.X.Chanosvkého „Několik poznámek k historii Čestic a Němčic“, následovaly „…holoubci veršů“ – soubor básní pánů Doubravického, Hrácha, Hrubého a Kuncipála, další byla veleúspšná Křešničkova brožurka „Cestami a pěšinami…“ (už bude její třetí dotisk) a „Doktorské příběhy“ manželů Markových. Po smrti Josefa Křešničky se pan Jiří Kolář zasadil o vydání knížky básniček Pepíka „Dětský rok na vsi“.

To, že existoval Kulturní spolek, ale Pepíkovi nestačilo. Napsal nám divadelní hru „Loupeživý rytíř aneb Podrobná zpráva o rozkotání tvrze v Doubravici L.P. 1520. Premiéra byla 31.3.1995 v Česticích. Hned další rok pro nás připravil „Nahořanskou rebelii“, kterou jsme odehráli nejen v Česticích, ale i na nahořanské návsi a také v divadle Járy Cimrmana v Praze. Ještě jednu hru pro nás napsal – Dobrodince, jehož premiéry se ale už nedožil a kde je spousta jeho úžasných písniček. Tu nejhezčí si občas zapíváme dodnes.

„Pod Kalvárií stulená je naše vesnice,
ta pro mě domov znamená, má jméno Čestice..." Jana Vlažná

★ ★
Je tu podzim, padá listí
a to je čas ČTENÍ čísti.
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Čestický brambor

Opět po roce jsem měla tu čest zúčastnit se přehlídky dětských literárních a výtvarných prací, která se konala ve čtvrtek 24.10.2019. Ráda bych poděkovala organizátorům za pozvání a podělila se s vámi o některé své dojmy. Čtenáři, kteří tuto možnost neměli, tak budou moci nahlédnout, cože se to tam v té hospodě každým rokem vlastně odehrává.

Vstoupíte-li, uvítá vás dvojice dívek a vy začnete vnímat celou tu slavnostní atmosféru. Hlavou vám proletí myšlenka, kolik práce se za ní asi skrývá. Celý sál je nádherně vyzdoben výtvarnými díly účastníků přehlídky – krásné práce všude, kam jen dohlédneš a kde se našlo místečko pro jejich umístění. Uprostřed prostřené stoly s drobným občerstvením, jmenovkami pro jednotlivé školy a symbolem soutěže – rozkrojeným bramborem s husím brkem. V zákulisí panuje čilý ruch, dá to práci usměrnit všechny účinkující školního sboru, kteří touží předvést své pěvecké umění. Vpředu uprostřed jeviště září číslo **25**. Proč asi?

Je až neuvěřitelné, že už je to celých 25 let, kdy tato přehlídka z iniciativy pana Josefa Křešničky mohla vzniknout. Krásné skromné semínko podpory dětského tvoření bylo zaseto a i přes možné obtíže našlo úrodnou půdu, mohlo vzklíčit, sílit a růst až do dnešních nevídaných rozměrů. Je vidět, že se na své cestě setkalo s velkou péčí, porozuměním a podporou všech, kteří právě u toho po celá ta léta byli a měli možnost toto dění budovat a ovlivňovat k dobrému. Tak se stalo, že původně malá literární „ soutěž“ pro děti kolem Studia malých reportérů, které tehdy ve škole pracovalo, se mohla stát obrovskou nejen literární, ale i výtvarnou přehlídkou pro spoustu škol z celého regionu. Slovo soutěž je v uvozovkách proto, že děti mají soutěživost v krvi a rády soutěží, ale pan Křešnička prosazoval to, aby byly oceněny všechny děti, které podle svých sil a schopností vytvoří něco dobrovolně a navíc. Přirozeně tak podporoval jejich snažení dělat něco smysluplného a prospěšného pro sebe i pro ostatní. I když věděl, že mnohého to bude stát veliké úsilí, zatímco někomu to jde snadno a hravě. Ale určitě to v malé dětské dušičce zanechá stopu na celý život. A já myslím, že právě neustálý rozkvět této dnes už „regionálně i mezigeneračně známé“ přehlídky zanechává stopu v duši každého, kdo s ní jakkoli během těch dlouhých let měl co do činění.

Zde je názorný příklad jedinečné lidské spolupráce, dát něco pro společné dílo dobrovolně a navíc bez ohledu na možné ocenění. Ale přesto bych zde ráda poděkovala všem, neboť tak se to sluší a patří jako vyrovnání za obdarování. Znamená to, že nelze děkovat jmenovitě, ale prostě všem, kteří stáli u zrodu i rozvoje celé této jedinečné přehlídky a všem, kteří během těch dlouhých let jakýmkoli způsobem přiložili ruku ke společnému dílu. Znamená to především poděkovat všem organizátorům z řad dospělých i dětských, za vzornou obsluhu vyšňořených deváťáků, s láskou vyrobený keramický dárek, za všechna krásná hudební, pěvecká i taneční vystoupení i za možnost milého setkání se vzácnými hosty. Znamená to poděkovat i všem sponzorům, kteří konání takovéto akce technicky i finančně umožňují. Také to znamená, poděkovat i všem autorům zaslaných prací, rodičům i učitelům, kteří je k tvoření přiměli a pak také těm, kteří všechny práce pečlivě setřídili, přečetli a vyhodnotili. Vždyť to není málo a zůstává to veřejnosti skryto.

Takže prosím, všichni, kdo se v tom trochu najdete, přijměte můj obyčejný, ale veliký DÍK.

A řekla bych, že pro mě byl ten letošní ročník ještě něčím slavnostně zvláštní. Při oceňování jednotlivých prací o budoucnosti lidstva jsme měli možnost tyto práce vyslechnout. Je vidět, že je to téma natolik vážné, že nenechává nikoho lhostejným, v jakém světě budeme žít. Naši budoucnost si každý představuje jinak, z některých prací až mrazí, do jaké hloubky zasahují. Zdálo by se, že přes různé výdobytky techniky, roboty a umělou inteligenci, nebude mít člověk a jeho duchovní podstata v budoucnosti šanci. Jednotlivé práce nutí k zamyšlení a z neutěšené situace nacházejí optimistické východisko, že každý můžeme pro naši budoucnost na naší malé Zemi něco udělat, byť by to byly pro někoho zdánlivé maličkosti.

✸ ✸

Život i smrt, láska i žal do tohohle světa patří
A všechno se dozví jen ten, kdo se s naším ČTENÍM bratří.

✸ ✸

A i když si myslíme, že sami nemůžeme nic. Opak je pravdou, můžeme hodně, stačí jen chtít. Všechno záleží jen na každém z nás. Můžeme například správně třídit odpadky, správně se starat o půdu, lesy a všechny rostliny, o malé i velké živočichy. A také sami dobře hospodařit s vodou, aby jí měl každý dostatek. I když máme u nás všeho dostatek, či spíše nadbytek, můžeme přece šetřit a alespoň malou částkou můžeme sami poskytnout pomoc potřebným, kde se nemají tak dobře jako my. Také můžeme nezávidět. Můžeme být vděčni za vše, co máme a za tyto samozřejmosti můžeme denně děkovat. Můžeme se všichni k sobě dobře chovat.
Vždyť bez lásky není nic a robot nám ani maminku nenahradí.

Jaké jsou děti šikovné, uvidíte sami, až budete mít možnost si ve Čtení některé práce přečíst. Já si myslím, že všechny za to stojí.

Protože všechno souvisí se vším, abychom správně tvořili budoucnost, měli bychom také poznat a pochopit svou minulost. Proto bylo pro příští rok vyhlášeno téma: „Střípky minulosti."

Závěrem mi dovolte popřát skvělou budoucnost nejen Čestickému bramboru, ale i nám všem.

Zdeňka Šašková, Dřešín

Blahopřejeme všem, kteří se v měsících listopadu a prosinci dožívají významného životního jubilea a do dalších let přejeme jen to nejlepší, zdraví, štěstí a osobní spokojenost

pan Vojtěch Mráz z Čestic	*81 let*
paní Anna Maroušková z Kobylky	*92 let*
paní Anna Mlsová z Chvalšovic	*87 let*
paní Helena Brožová z Prkošína	*55 let*
paní Jana Havlíčková z Čestic	*55 let*
p. František Hanzlík z Chvalšovic	*86 let*
paní Marie Maroušková z Čestic	*75 let*
paní Jana Vlažná z Čestic	*60 let*
pan Jaroslav Kubeš z Čestic	*75 let*
paní Marie Rezková z Čestic	*91 let*
paní Marie Oušková z Chvalšovic	*82 let*
paní Dana Kaskounová z Čestic	*50 let*
pan František Havlan z Čestic	*93 let*
pan Jaroslav Mrázek z Čestic	*75 let*
pan František Maroušek z Čestic	*80 let*
paní Blažena Mlsová z Doubravice	*86 let*
pan Josef Švehla z Čestic	*94 let*
pan Josef Pšenička z Doubravice	*81 let*
paní Marie Křešničková z Němčic	*82 let*

17. listopad u nás

1904 – Rakouská severozápadní dráha otevřela železniční trať Dobronín – Polná.
1939 – Po pohřbu studenta Jana Opletala dne 15. listopadu, který se stal posledním projevem manifestačního odporu českého lidu proti německé okupaci Čech a Moravy v roce 1939, nařídil Hitler, aby jakékoliv další demonstrace byly bez ostychu ihned potlačeny vojenskou silou. Byly uzavřeny české vysoké školy, vedoucí představitelé vysokoškoláků byli zatčeni a 9 popraveno (Josef Adamec, Jan Černý, Marek Frauwirth, Jaroslav Klíma, Bedřich Koula, Josef Matoušek, František Skorkovský, Václav Šaffránek a Jan Weinert), 1200 českých studentů bylo zbito a odvlečeno do koncentračních táborů. V roce 1941 byl 17. listopad vyhlášen v Londýně za Mezinárodní den studentstva.
1945 – Vstoupily v platnost Benešovy dekrety 122 a 123/1945 Sb. o zrušení německé univerzity v Praze a německých technických škol v Praze a Brně
1960 – Zákonem 163/1960 Sb. schválen státní znak Československé socialistické republiky.
1989 - Brutální zásah policie proti studentské demonstraci v Praze provázel Sametovou revoluci.
Ve večerních hodinách byla v Česku pozorována polární záře, jev v této zeměpisné šířce pozorovatelný jen zřídka.
1990 – George H. W. Bush jako první americký prezident navštívil Prahu.
1999 – Skupina bývalých studentských vůdců vydala výzvu Děkujeme, odejděte!.

✦ ✦

Nenaříkej, že jsi ještě nikdy nebyl v Americe.
Kudy tam a potom zpátky? Ve ČTENÍ se dozvíš více.

✦ ✦

Do Ameriky pro kozu **Jiří Marek**

Ještě jste nebyli v Americe? Já měl dokonce to štěstí, že jsem byl v té horní, a o dolní Americe se něco dozvíte teď. Do obou Amerik se jelo špatně. Cesty byly úzké, křivolaké, přes vodu a do kopce. Se sanitkou bylo obtížné někde se otočit a v zimě, když napadlo více sněhu, musel doktor šlapat v závějích pěšky.

Když jsem tam jel poprvé, to bylo někdy koncem léta, tak jsem byl velmi zvědavý, jak ta druhá Amerika vypadá. Bylo to jen několik malých chaloupek a stodůlek kolem cesty do kopce, po které jsme jeli až nahoru k Milodráži. Jedině tam se mohla sanitka na malém paloučku otočit. Pan Weber si tam potřeboval něco opravit na autě a já jsem se vydal dolů k Čejkovic chaloupce.

Vešel jsem po několika dřevěných schodech do malé předsíňky a otevřel potichu dveře do sedničky, která byla o něco větší. Tam seděl na dřevěné posteli děda Čejků a hlava mu lehce poklesávala. Pozdravil jsem a pro jistotu se zeptal: „Vy jste pan Čejka?“ Pomalu zvedl hlavu, podíval se na mě a řekl: „Tak vy si jdete pro tu kozu?“

To mě trochu překvapilo, zaváhal jsem, ale děda hned pokračoval“ „Je moc pěkná, čistotná a dává hodně mléka. To nebudete litovat a taky bude mít kůzlata. Posledně jich měla pět.“ „Za kolik byste ji prodal?“ zeptal jsem se jen tak ze zvědavosti, protože jsem kozu ještě nikdy nekupoval.

„Říká se, že kozí mlíko je nezdravější a nemá tuberkulózu. Prodal byste ji za tři stovky?“ Děda zdvihl hlavu: „Za takovou pěknou kozu? To je málo, to byste musel eště dvě stovky přidat! Máte děti?“ zeptal se se zájmem.

„Máme chlapečka Jiříčka a holčičku Evičku“, odpověděl jsem hrdě.

„Až bude mít kůzlátka, to se jim bude líbit, až budou skákat a dovádět“ usmál se děda. „To by se jim určitě líbilo, ale kam bychom ji dali, když nemáme žádný chlívek?“ Docela se mi ten nápad začal líbit, a vzpomněl jsem si, jak jsme s bratrem jako malí kluci také proháněli po zahradě kůzlátka, ale potom jsme brečeli, když je řezník podřezával.

Najednou se za dveřmi ozval hlas: „Jak vás tu chvíli poslouchám, tak z toho kšeftu nebude asi nic. My jsme dědovi neřekli, že přijedete, on by nám utekl do lesa. U doktora ani v nemocnici ještě nikdy nebyl. Dědo, svlékněte si košili a pan doktor vás vyšetří. Nemůžeme ho zdržovat, dole už na něj čeká pan Weber se sanitkou“.

Děda si pomalu svlékal košili a něco si mumlal pro sebe. Bylo mu to divné, nevěděl, co si má o tom myslet. Je to řezník nebo doktor? Vyšetřil jsem jej, plíce, srdce i krevní tlak měl na svůj věk přiměřený a nic závažného jsem nezjistil.

„Dědo, nemáte žádný zápal plic, je to jen lehká chřipka. Dám vám nějaké tablety, pár dnů si odpočinete a potom budete běhat jako čiperka po louce a pást kozy. Až pojedu kolem, tak se na vás zajdu podívat.“ Sbalil jsem si věci, protože jsem již slyšel opakované troubení sanitky a běžel jsem dolů. Pan Weber už byl trochu nervózní, protože měl odvážet ještě jednoho pacient do nemocnice.

„Ta návštěva vám trvala dost dlouho, až bude v zimě víc návštěv, tak bychom to nestihli. Když měl někdy službu pan primář Tomsa, vyřídil to ráz dva. Než jsem otočil auto, tak byl zpátky. A žádný brašny, obvazy, léky ani fidlátka nevozil. Jen v kapse několik receptů. Ani tužku neměl.“ „To není možné, jak to udělal?“ zeptal jsem se udiveně.

„Povím vám to snadno. Tužku si půjčil od pacienta, hadičky, jak máte na to poslouchání taky nenosil, ale poslouchal uchem přes kapesník, který si taky vypůjčil. Místo těch dřívek, jak strkáte pacientům do krku, používal lžíci – tu má doma každý. Když to bylo večer nebo v noci, museli pacienti do Strakonic, protože tady noční služba nebyla. Ale když se hodně zabušilo na roletu, tak pan magistr Kalfus taky otevřel a léky vydal.“

„A jak měřil krevní tlak, když nevozil tonometr?“ Byl jsem zvědav, jaká bude odpověď. „To odhadl podle pulsu v zápěstí.“

⦿ ⦿
Na Ježíška těšíme se, ať nám ale nepřinese
oblevu, mokro a bláto, ale ČTENÍ! Stojí za to!
⦿ ⦿

„Jezdil někdy autem?“ zeptal jsem se.

„Auto nikdy neměl, pacienti za ním jezdili do nemocnice. Na návštěvy do obce jezdil jen výjimečně, když si pro něho někdo přijel kočárem. Tenkrát ještě nebyly v žádné obci telefony a ve větších obcích měl telefon jenom starosta. Když chtěl někdo v noci zavolat doktora, tak musel k němu. Zabouchal na vrata, nebo zazvonil, začal štěkat pes a probudila se celá rodina. Doktořina je těžký řemeslo, měl jste si vybrat něco lepšího,“ řekl pan Weber, když jsme zastavili před střediskem ve Volyni. Celou cestu jsem poslouchal a mlčel. Asi jsem vypadal zaraženě.

„Ale nic si z toho nedělejte, v praxi je to někdy jinak než v těch knihách, co vás učili ve školách.“ Chtěl jsem vystoupit ze sanitky.

„Ještě počkejte, možná někam pojedeme,“ řekl pan Weber, „zeptám se naší babičky, jestli máme hlášenou nějakou návštěvu. Ona hlídá telefon. Je trochu nedoslýchavá, ale všechno vyřídí. Jenom si někdy splete některý vsi jako Nišovice – Nihošovice, Předslavice – Přechovice nebo Němětice – Němčice Ale není divu, když jí je už přes 80 let.“

Za chvíli se vrátil zpátky: „Zatím je to dobrý, nikdo nevolal.“ To jsem uvítal, protože už byl čas na vykoupání dětí. Koupelnu jsme žádnou neměli, jen v jedné místnosti kohoutek se studenou vodou. Také musím ze sklepa přinést uhlí a dříví, abychom mohli zatopit v kamínkách na ohřátí vody. Bydleli jsme zatím v jeslích, než se dostaví nové paneláky na sídlišti.

Ke stěhování již nedošlo, bydlení jsme si vylepšili, poznali zde dobré lidi a krásnou přírodu v Pošumaví.

Zábavné odpoledne v Němčicích

Zábavným odpolednem se s prázdninami rozloučili děti i dospělí, kteří se v sobotu 31.8.2019 zúčastnili v Němčicích akce „Loučení s létem.“ Pro děti všech věkových kategorií byly připraveny soutěže. Celé odpoledne byl dětem k dispozici skákací hrad, střelnice, ve které si vyzkoušely, jak jim to pálí a hasičské hadice, které tentokrát sloužily k útoku na „terče“. Rozdováděným dětem zdobily obličeje motivy zvířátek. Z vydařeného odpoledne si děti odnesly nejen zážitky, ale i drobné dárky a plná bříška. O vydařené, sluncem zalité sobotní odpoledne se postarali zastupitelé obce spolu s dobrovolnými hasiči.

Anna Bublíková

✷ ✷
Přijede Martin na bílém koni?
Otázka stále se ve ČTENÍ honí.
✷ ✷

V listopadu jsme zvědaví na Svatého Martina, přijede na bílém koni?

Legenda o svatém Martinovi vypráví, že jednou v zimě projížděl na bílém koni městskou branou a potkal prochladlého třesoucího se žebráka. Martin měl u sebe jen svůj červený vojenský plášť, který rozťal svým mečem na půl a jednu polovinu pláště darovat žebrákovi. Rozdělil se s ním o teplo. Následující noci měl vidění, v němž se mu zjevil Kristus s polovinou jeho pláště. To byl důvod, proč odešel od vojska a přijal křest. Žil životem prostým a skromným jako poustevník. Po své smrti byl prohlášen za svatého. Stal se patronem vojáků, husarů a jejich koní. Později také kovářů a dalších řemeslníků. Prostý lid ho považoval za ochránce domácích zvířat zejména hus. Svatomartinské období se považuje za dobu hodování a posvícenskou. Pro tyto slavnostní chvíle se krmily husy, na kterých si pak ve městech i na vesnicích pochutnávali. Podle legendy svatého Martina rušily při kázání husy, a proto za to pykají na svatomartinském pekáči. Při porcování husy se prý musel dodržovat přesný řád, kdo kterou porci dostane. Kůže z husích nohou se dávala do střevíců, aby nohy nebolely a aby nerostla kuří oka. Prý se ze zbylých kostí předvídalo počasí.

Na svatého Martina kouřívá se z komína, a na svatou Kateřinu schováme se pod peřinu.
Přijede-li Martin na bílém koni, metelice se za metelicí honí.

V listopadu se také slaví svátek Svaté Kateřiny.

Svatá Kateřina patří mezi oblíbené světice. Byla velmi moudrá, krásná a vládla slovem. Za své přesvědčení byla mučena, ale její víra nebyla zlomena. Proto jí byla sťata hlava. Kateřina se stala patronkou umělců a studentů a také ochránkyní některých řemesel. Je ochránkyní mnoha významných univerzit, jako je Karlova univerzita v Praze nebo Sorbonna v Paříži. Mezi nejznámější zvyky patřily tancovačky. Bývali to poslední zábavy v roce, protože brzy poté nastává postní adventní období. Zároveň se ještě pilo a hodovalo. Tyto zábavy byly ojedinělé tím, že hlavními organizátorkami byly ženy. Všechno, co mělo kola (například kolovraty, mlýny, povozy…), muselo v tento den stát a nesmělo se s nimi pracovat. Svátkem Kateřiny začalo období přástek, kdy se začal na kolovratech zpracovávat len. Zvykem bylo, jako u draní peří, že se hospodyně scházely v jednom stavení a při práci při svíčce si povídaly různé pohádky a příběhy.

Svatá Kateřina zakazuje muziku.
Svatá Kateřina dává husle do komína.

K dlouhým večerům v zimním období patřilo draní peří a přástky.

Každá správná nevěsta, musela mít ve výbavě prachové peřiny. Proto se v období zimním dralo peří. Večery byly dlouhé a tak se scházely sousedky a příbuzné. Při draní peří se vyprávělo, zpívalo a vymýšlely se různé příběhy. Nedrané peří bylo napěchované pod hrncem, který ležel obrácený dnem vzhůru. Odtud si každá dračka odebrala vždy jen malou hrst. Tu postupně pírko po pírku zpracovávala a dávala pod jiný hrnec. Po naplnění se peří dávalo do papírových pytlů nebo do sypkoviny. K tomuto období se váže mnoho pověr a zvyků. Říkávalo se, že když se pod hrnec dá víc peří, než jsou schopny zvládnout a zůstane tam přes noc, tak hospodyně nebude mít zdravá housata.

(převzato z internetu)

★ ★
Čertů tu bude zas plné nádvoří.
Kdo nemá ČTENÍ, tak u nich pohoří.
★ ★

Výlet do firmy MIVA Vacov

V pátek 11. října se děti ze třídy Ježků MŠ Čestice vypravily na výlet do firmy MIVA Vacov. Zde shlédly výrobu dřevěných hraček, jejich malování a skládání. Jednatel firmy pan J. Záhorský dětem ukázal hotové hračky, které se již velice dlouhou dobu zde vyrábějí a exportují například do Japonska nebo Austrálie. Pro děti to byl obrovský zážitek. Ještě větší radost měly z darované dřevěné hračky, kterou si střežily v batůžku cestou zpět do MŠ. Moc děkujeme p. Evě Lávičkové za zajištění návštěvy ve firmě, panu J. Záhorskému za hezké povídání a p. Tomáškové za provázení po firmě. Byl to pro nás krásný zážitek.

Za třídu Ježků Jana Kubešová, Bc. Eva Žejdlová, MŠ Čestice

Peklo plné čertů

ČSŽ Čestice společně s SDH Čestice zvou rodiče a děti na „Peklo plné čertů“ na nádvoří a ve sklepení zámku Čestice v sobotu 30. listopadu. Na děti čekají soutěže s čerty, návštěva Lucifera, čertovské odměny, váha hříchů, čertovské občerstvení. Od 17.00 hodin do 21.00 hodin. Občerstvení pro rodiče. Vstupné dobrovolné – bude použito na odměny pro děti.

Vypouštění draků na Podlesí

Český svaz žen Čestice zve rodiče a děti na společné vypouštění draků na Podlesí v sobotu 16. listopadu. Sraz ve 14.00 hodin. Kde, to bude ještě upřesněno. Podle počasí možnost opékání buřtů (vzít s sebou). Pro děti zajištěn teplý čaj.

Zemřela paní Staňková

S lítostí jsme přijali zprávu, že zemřela ve věku nedožitých 91 let naše dlouholetá dopisovatelka paní Miluše Staňková z Němčic. Ještě v minulém Čtení jsme jí blahopřáli k narozeninám, kterých už se ovšem nedožila.

Články paní Staňkové byly vzpomínkami na mládí, na těžké doby války, ale i na radosti spojené s účastí na různých kulturních akcích, které se pořádaly jak v Němčicích, tak i v okolí. Ráda se zúčastňovala akcí na mlýně v Hoslovicích, kam chodila nejdřív z Němčic pěšky, pak, když se její zdravotní stav začal horšit, se tam nechala dovézt nebo jela stopem. V jejích článcích jsme ale také mohli vytušit smutné povzdechnutí nad současným děním ve společnosti a současnými vlastnostmi některých lidí, kteří si ničeho neváží a nemají úctu ke stáří.

Myslím však, že v její rodině žádní takoví lidé nebyli. Milovala své děti, vnoučata i pravnoučata. Budiž jí země lehká. Jana Vlažná

✶ ✶

Do ČTENÍ napíšu, jak jsme se měli
když s celou třídou jsme na Kvildu jeli.

✶ ✶

Podzimní krajské setkání

Letošní krajské setkání proběhlo 21.9. a uskutečnilo se převážně na Borovansku. Bylo místo tradičního jarního setkání, které neproběhlo.

My jsme se sešli ve Strakonicích na autobusovém nádraží a odtud jsme vyrazili vlakem do Českých Budějovic. Byli jsme tam už okolo 8 hodiny, Městskou hromadnou dopravou jsme se přesunuli do Divadla U kapličky, kde sídlí JčKOP. Tady jsme se sešli s oddíly ze Zlivi, Zahájí a Kájova a dvěma autobusy jsme se přemístili do zoologické zahrady Dvorce. Po prohlídce malé, ale pěkné ZOO jsme dostali párek v rohlíku a pokračovali po cestě do malé pekárny, kde jsme si upletli housky, které nám následně upekli, a šli na prohlídku budovy. Potom jsme jeli do zámku v Borovanech, šli jsme do železničářského muzea a taky navštívili místní infocentrum. Autobusy nás pak dopravily zase do Českých Budějovic, kde už jsme se rozdělovali podle zájmu o další program. Naše menší děti odjely domů a my jsme jeli opět do divadla, kde jsme dostali k večeři špagety. Pak jsme si mohli vybrat mezi laser arénou a kinem v IGY. Protože jsme byly už samé holky, vybraly jsme si kino. Nejprve jsme se jely ubytovat k paní učitelce Maňhalové a pak jsme opět městskou jely do IGY. Tady jsme shlédly film, a po něm jsme jely opět k p. uč. Maňhalové a brzy poté jsme šly spát.

V neděli ráno jsme se probudily okolo 8 hodiny a šly jsme koupit potraviny na snídani. Koupily jsme si rohlíky, šunku, sýr a máslo. Když jsme dojedly, zabalily jsme si věci a poklidily. Potom jsme jely opět do IGY centra, kde jsme si užily obchody a nákupy. Také jsme zde poobědvaly. Po obědě jsme si už dojely jen pro věci a jely na nádraží. Vlakem jsme pokračovaly do Strakonic, kde si nás vyzvedli rodiče. Bylo to moc fajn a moc se nám tam líbilo.

Zapsaly: Bára Zdeňková a Jitka Pelešková

Enviromentální výuka na Horské Kvildě

V pondělí 14. 10. 2019 se naše 6. třída společně se 7. třídou vypravila na Horskou Kvildu. Strávili jsme zde tři slunné dny. Jednalo se o environmentální výuku, to znamená poznávání přírody a Šumavy. V pondělí dopoledne jsme se ubytovali a měli jsme přednášku o tom, co nás čeká. Po dobrém obědě v restauraci Rankl jsme vyrazili na výukový program s vycházkou. Cestou byly různé přestávky, říkali jsme se, jaká zvířata kde žijí apod. Po malém odpočinku jsme tento den vyrazili ještě na Jezerní slať. Celé úterý jsme strávili v přírodě. Navštívili jsme bobří hráze a všechny nás překvapilo, jak bobři žijí a co umí. Ve středu nás čekala přednáška o Národním parku Šumava a také o místních rekordmanech ve zvířecí říši. Celý pobyt se nám moc líbil, měli jsme nádherné podzimní počasí. Vrátili jsme se plni nových informací a zážitků.

Jakub Valenta (6. třída)

○ ○
Naši mladí hasiči občas byli na špici.
ČTENÍ se dozvědělo, že štěstí občas chybělo.
○ ○

Mladí hasiči

V letošním roce náš Sbor dobrovolných hasičů čítal 25 dětí ve věku 3-15 let. Opět se nám podařilo obsadit všechny věkové kategorie.

Sezónu jsme zahájili ve Strakonicích na soutěži Plamínek. Tam se zadařilo hlavně nejmladší přípravce, která skončila na krásném druhém místě.

V Okresní soutěži hry Plamen nás ve Volyni zastupovalo pouze družstvo starších. Soutěží se v disciplínách požární útok, útok CTIF a štafeta CTIF. Díky podpoře Městyse Čestice jsme letos mohli pořídit překážky na tyto disciplíny, a tak si děti letos poprvé mohly tyto disciplíny vyzkoušet před soutěží. Umístily se na šestém místě.

Velice se nám podařila soutěž ve Dřešíně, kde si sáhli na medaili úplně všichni. Mladší a starší skončili na třetím místě a přípravka si zase po čase sáhla na zlato.

Na letošní sezonu jsme pilně trénovali. Bohužel, jak je známo, někdy je potřeba i to štěstíčko, které při nás ne vždy stálo. Důkazem toho je domácí soutěž Memoriál Jaroslava Roučeho, kde se nám nedařilo, i když jsme měli dobře našlápnuto. Starší skončili šestí, mladší pátí a přípravka čtvrtá.

Nutno zmínit Závod požární všestrannosti (Braňák), který se letos konal v obci Chlum u Blatné. Naši mladí hasiči i přes nepřízeň počasí předvedli úžasný výkon. V obrovské konkurenci se dokázali obě družstva starší i mladší dostat na bednu a odvést si odtud krásná třetí místa. Všichni jsme měli obrovskou radost.

Konec sezóny jsme oslavili menším mejdanem v hasičárně, kde jsme se všichni sešli a připili si na následující sezónu. Doufáme, že bude jako ta letošní, ne-li lepší.

Úplným závěrem bych chtěla poděkovat dětem, rodičům, členům SDH a obci Čestice za podporu, pochopení a trpělivost. A všem dalším, kteří se jakýmkoliv způsobem podíleli na fungování mladých hasičů.

Veronika Rezková SHD Čestice

★ ★
Čarodějnice nás vypekla,
se ČTENÍM do lesa utekla.
★ ★

Korouhev rytíře Koce 2019

Němčický pane,
půjčte nám zbraně.
Nad čarodějnicí boj vyhrát chceme,
a proto sem za vámi jdeme.

V pátek 18.10. začala letošní Korouhev rytíře Koce. Sešli jsme se nejprve všichni ve škole, ubytovali se a ještě něco povečeřeli, abychom při plnění náročných úkolů rytíře Koce neměli hlad. Pak jsme se přesunuli na zámek, kde se k nám přidali Zálesáci z Č. Budějovic, kteří právě přijeli. Rytíř Koc vyšel ze zámku, přivítal nás a uvedl nás do letošního děje. Tentokrát jeho kraj podle svědectví dobrých poddaných sužuje čarodějnice a my máme zastavit její řádění. Koc a jeho panoši už našli jakousi šifru a po okolí k ní byly rozmístěné klíče. Dostali jsme legendu, kde se nachází, a šli jsme. U jednotlivých míst jsme našli písmeno a jaký znak mu odpovídá a pomocí nich jsme šifru vyluštili. Nejrychlejší byli Tuláci a Rychlé šípy. Dozvěděli jsme se, že večer v půl deváté najdeme čarodějku u poustevníka Prokopa v poustevně. Všichni společně jsme se tam vypravili pod vedením zbrojnoše Adamoše, ale našli jsme jen mile vypadající dívku, kterou poustevník bránil. Přesto jsme ji zatkli a předali na zámku. Tím jsme dnešní úkol splnili a mohli jsme jít spát, i když se nám moc nechtělo.

Zapsala Anna Václavíková

Dovolte, pane, vstoupit nám k Vám
veliký obnos peněz Vám dám.
Musíme pomoci té krásné panně
nebo ji brzy upálí „saně“.

Ráno jsme vstali v 7.30 a nasnídali se. V půl deváté už jsme směřovali na zámek, kde Koc soudil čarodějnici. Protože jsme se za ni přimlouvali, dovolil nám pátrat po důkazech její neviny. Naše kroky by měly směřovat do Němčic, ale němčický pán prý je lakomý a jen tak nám neřekne, kde je Anežčina matka, takže jsme museli sehnat zlaťáky, které mu dáme. Rozhodli jsme se je získat od Černé družiny, jenže jsme nevěděli, kde se nachází. Každá družina dostala informace o jednom zvědovi a ten ji na místo úkrytu lapků dovedl. Po lítém boji jsme lapky porazili a získali zlaťáky pro pána z Němčic. Potom jsme šli ještě k rybníku za bývalým dohazovačem, který nám po splnění úkolu s prknem prozradil, jak to bylo s Anežkou a statkářem Burdou. Pak jsme se vrátili do školy a za chvilku jsme šli na oběd do MŠvP, byla gulášová polévka a sekaná s bramborem. Po obědě se družiny postupně vydaly do Němčic, našly pána z Němčic, předaly mu zlaťáky a dozvěděly se, kde najdou matku Anežky. Když jsme jí pak našli v lese, museli jsme splnit její úkol. Měli jsme vodu a pětilitrovou a třílitrovou nádobu a museli jsme naměřit čtyři litry. Když jsme to zvládli, dostali jsme útržek dopisu, který kdysi dostala Anežka od Burdova syna Vojtěcha. Když ho dáme dohromady, bude to důkaz. Po návratu všech družin do školy jsme šli na hřiště, kde probíhaly rytířské hry a turnaje mezi družinami. Pomalu se setmělo, tak jsme povečeřeli z vlastních zásob a po večeři ještě sehráli několik kol ve vybíjené v tělocvičně. V osm hodin se všechny družiny se slepeným dopisem jako důkazem vypravily na zámek. Tam už byla připravená hranice pro Anežku a Kocův správce ji chystal k popravě. Přečetli jsme dopis jako důkaz, bylo to varování od Burdova syna Vojtěcha pro Anežku, že ji otec očerní u vrchnosti jako čarodějnici. Správce tomu ale stejně nechtěl věřit a dal zapálit oheň. V tom uhodil blesk a padl hrom, Burda byl mrtev a umírající Vojtěch přiznal, že Anežka je nevinná. Pak bylo vyhlášení a předání putovní korouhve. Od loňských vítězů Rychlých šípů ji převzali Plameňáci. Tím byla letošní akce ukončena, kdo chtěl, mohl ještě spát ve škole a zbytek jel nebo šel domů.

Zapsala Veronika Novotná
(básničky jsou z tvorby Večernic)

✸ ✸

Dušičkový listopad, ten já nemám vůbec rád.
Jediná radost, nad kterou není, že vyjde nové číslo ČTENÍ.

✸ ✸

Listopad a Jana Vlažná

Když jsem 2. ledna 1990 v pět hodin ráno dorazil do Němčic ze Špicu, začalo se rozvíjet moje osmnáctileté působení v Němčicích. Nebylo to jenom profesní působení s klienty, léčícími se ze závislostí na nealkoholových návykových látkách. Stejně tak důležitý byl kontakt s místními lidmi. Vždyť jsme přišli do Němčic, zatímco oni tma byli "doma."

Já jsem začal preferovat kontakt s lidmi, kteří mají v Němčicích své kořeny. Pak už nezbývalo než o tom i psát, prvotním motivem byl pro mě Pepík Křešnička. Vždyť on byl ikonou v psaní článků, pohádek, pověstí, esejí. Ale i já píši celý život články odborné, místopisné i sportovní. A to už byl jen krůček k mým článkům do Čtení pro lidi.

Navázal jsem kontakt s Janou Vlažnou, začal psát příspěvky do Čtení. Musím říci, že za více než dvacet let spolupráce mi uveřejnila všechny, velmi si toho vážím. A i když v Němčicích nejsem, moje články ve Čtení žijí dál díky Janě Vlažné.

Všechny moje články byly evidovány v němčické kronice a v současné době, když vyjdou, okopíruji je a posílám těm, kteří o to stojí. Jsou to někteří němčičtí exklienti, Šumavská Leonka z chalupy Konopice a také primář a ředitel psychiatrické léčebny Červený Dvůr, pan Jiří Dvořáček. Ten mi vždy mailem pošle poděkování, zpětnou vazbu, případně komentář.

Teď se obloukem vrátím k Janě Vlažné. V listopadu se dožívá významného životního jubilea. Chci jí poděkovat za tak dlouhou spolupráci a za její neutuchající entuziasmus ve prospěch městyse Čestice, Kulturního spolku a samotného vydávání Čtení pro lidi, které má i větší zeměpisný rozsah než pro Čestice a okolní obce.

Vážená paní Jano, přeji Vám hodně zdraví, spokojenosti a mnoho tvůrčích nápadů v práci, kterou ve prospěch lidí formou Čtení děláte.

Miroslav Zachariáš

Dvacet let s Kolem pro život

Možná se téma občas opakuje, ale pro mě je stále aktuální a to doslova. Před dvaceti lety jsem byl na prvním závodě prvního ročníku Kola pro život s němčickými klienty, léčícími se ze závislosti na nealkoholových návykových látkách. Pozval nás zakladatel, který vše vymyslel, pan Roman Čermák. Uplynulo dvacet let a na posledním závodě v Ralsku s setkáváme. Já s klienty Pavlínou, Aničkou a Pepou jedem stejný závod jako Roman. Trochu vzpomínek, bilancování. Uplynulo hodně času, stovky závodů, desítky klientů, stále se opakují. V současné době ti z libereckého Harcova. Neopakují se však zážitky, každý závod je jiný, jezdíme po celé republice, stále nás to mě i je baví. Klienty, kteří našli nový, aktivní styl života – využití volného času o víkendech.

Vše tedy vzniklo před dvaceti lety na šumavském Vodníku ve Vimperku. Už předtím, počátkem devadesátých let jsem s klienty začal provozovat v rámci léčby sportovně zátěžové programy, na kolech zejména, a také nejčastěji na Šumavě.

I mně osobně zbylo kolo jako jediný prostředek k naplnění určitých, i když velmi limitujících limitů vzhledem k mé nevyléčitelné nemoci. Již jsem nečekal, že budu ještě prožívat atmosféru závodů. Kolo a „Kolo pro život“ mi to umožnily.

A tak právě paralelně před dvaceti lety se odstartovalo díky Romanu Čermákovi a jeho týmu spoustu zážitků, výkonů, že se lze prezentovat a své zdravotní znevýhodnění sofistikovat i sportovním výkonem. Dvacet let je paralela – téměř moje dvacetileté působení v Němčicích a dvacet let se zmíněnými klienty na Kole pro život.

Je to vlastně nekonečný příběh propojený motivací, zážitky, výkony a uspokojení ze sportovní činnosti. Němčice, kraj Podlesí a Šumava to odstartovaly, závod jede dál.

Miroslav Zachariáš

◉ ◉
Že je na mlýně posvícení
dozvíš se také v našem ČTENÍ.
◉ ◉

Posvícení ve mlýně

V sobotu 19. 8. 2019 pořádali ve mlýně v Hoslovicích posvícení. Řemeslné výrobky různého druhu, keramika, výroba svíček, navlékání korálků, malování pro děti, nabídka různého občerstvení, to všechno bylo možno si prohlédnout či zakoupit u stánků. Pan Sobotovič pekl chleba, pohodu doplňoval místní harmonikář. Vystoupil zde také soubor Kovářovan, který svými písněmi a tanci přispěl k dobré náladě. Jeho tanečníci jsou různé věkové kategorie a přesto jim to dobře „šlape“. Diváci s nimi zpívali, podupávali, nebo jen tak vnímali krásu krojů, tance a zpěvu. Soubor zachovává kulturní tradice, patří jim za to poděkování a nechyběl zasloužený potlesk.

A aby toho nebylo málo, proběhl zde křest knihy Ing. Miroslava Šobra Zahradou poznání II. Vydalo ji Město Strakonice v rámci ekologicko-osvětového cyklu Zahradou poznání 2013 – 2018, za finančního přispění grantového programu Jihočeského kraje. Cituji z knihy: „Během šesti let se do projektu aktivně zapojilo deset měst, pět městysů, čtyřicet čtyři obcí, sedm základních škol a tři domovy seniorů. Celkem bylo vysazeno přes 1 300 kusů ovocných dřevin a na více než šedesáti místech vznikla a ještě vznikají pamětní zastavení. Představeno bylo přes dvě stě osobností kulturního i vědeckého světa, které se dílem nebo pobytem vztahují k regionu Prácheňska.“ Je to velmi dobře napsané čtivé dílko, ve kterém se dočteme o známých i méně známých osobnostech z kulturního i vědeckého světa regionu Prácheňsko. V úvodu každé kapitoly je citát z knihy Ladislava Stehlíka Země zamyšlená. Jedná se o putování krajinou dramatickou, filmovou a vědeckou. Vyprávění je doplněno fotografiemi vědců, dramatiků, rybníkářů, filmových plakátů, rodných domů, zámků, chalup i krajiny. I když řada lidí ví, kde se jaký film točil, zde je to zpřehledněno a doplněno zajímavými informacemi o místech, kde se natáčelo. Na konci každé kapitoly jsou soutěžní otázky, na něž si můžeme v závěru knihy najít odpověď. Tam také najdeme seznam míst, kde byly vysázeny původní odrůdy ovocných dřevin. Líbí se mi i názvy kapitol, např. V erbu zlatých rybek, Ohlas písní botanických, Trhák a tahák šumavského Podlesí, Divadlem za vlast.

Autor končí knihu slovy Petra Voka z Rožmberka: „A denně děkuji Bohu a po něm praotci pětilisté růže Vítkovi za to, že mně přisoudili žít v této krásné zemi. Mé jižní Čechy! Jsem tu vrostlý všemi kořeny až po pás. Když tak projíždím loukami, poli, lesy od Soběslavi do Třeboně nebo od Hradce Jindřichova až někam daleko za Winterberg, cítím denně, jak tu zarůstám hlouběji a hlouběji.“

A na úplný závěr nám Miroslav Šobr přeje šťastnou cestu při putování naší krajinou. Děkujeme.

Mgr. Věra Rodová

Divadelní představení „Rajčatům se letos nedaří“

Divadelní soubor Čelakovský ze Strakonic sehrál na zámeckém nádvoří v Česticích dvě divadelní hry. Nejprve to bylo 14.9.c2019, kdy nám herci představili dílo Johna Patricka Rajčatům se letos nedaří. Herečka Myra Marlowe se rozhodla žít na venkově, aby se mohla v klidu věnovat psaní pamětí a pěstování rajčat. Namísto vysněného klidu se objevují na scéně místní drbny, které nejenže všechno ví a umí „dobře“ posoudit, ale hlavně jsou zvědavé na svoji novou sousedku. Objevuje se i místní kutil, který přichází se sekerou v ruce v nevábném oděvu a nabízí své služby. Ve snaze zbavit se všech nevítaných hostů si Myra vymyslí svoji sestru, která je postižena. Namluví několik vět jakoby jejím hlasem a domnívá se, že tím nezvané hosty odradí od další návštěvy a bude mít od nich pokoj. Opak je pravdou, rozvíjí se řada úsměvných situací. Problém nastává, když známí chtějí její sestru vidět. Žije nebo nežije? Konflikt se nakonec vysvětlí, jinak by to ani nemohlo dopadnout, o pesimismus nikdo nestojí. Odchází spokojený divák a Lenka to krátce shrnula větou: „To jsme se nasmáli.“ A jak to bylo s rajčaty? Opravdu se jim nedařilo, viděli jsme pouze jeden malý plod.

※ ※
Giacommo a Marcello klepají si na čelo:
„Zase tu nic k jídlu není. Holky si čtou to své ČTENÍ.“
※ ※

„Dva muži v šachu“

Divadelníci ze Strakonic nastudovali hru Miroslava Horníčka Dva muži v šachu. Zahráli nám ji 27.9.2019. Když v úvodu zazněl hlas pana Jana Třísky, každý si určitě vybavil našeho známého a oblíbeného autora. Ocitli jsme se v minulých stoletích, v době kdy v případě neshod muži tasili šavle. Zápletka byla jasná, dva muži a dvě ženy na scéně, co z toho může vzejít. Giacomo a Marcello, jeden vězeň a druhý jeho věznitel žijí celkem v pohodě. Bianca a Giulieta se o ně starají, avšak jejich trpělivost má své meze, a když se pánové pořád k ničemu nemají, přestanou jim nosit jídlo. A to je velká nesnáz pro naše rytíře a nejen pro ně. Mám pravdu, milé dámy? Určitě všechny znáte věty typu: „Co bude k obědu? Je něco v ledničce? Mám hlad, co si mám vzít.“ Hledají různé zbytky, jejich snaha o přežití diváka pobaví. A v tuto chvíli je nám hra pana Horníčka velmi blízká, zápletku postavil na problémech, které procházejí staletími. I v našem případě si ženy dobře poradily a vše dospělo do správného konce.

Diváků bylo asi sedm, představení provázelo deštivé počasí, ještě že máme na nádvoří stan. Zvukař byl přikryt nějakou plachtou, nad námi letěl vrtulník, pleskající kapky deště rušily projevy herců. Přesto zdárně dokončili své role. Všichni se svého úkolu zhostili dobře i ty, Terezko. Tebe si troufnu oslovit, jsi můj bývalý „prvňák“.

Mgr. Věra Rodová

Čestický brambor podruhé

Ve čtvrtek 24. října se po roce opět zaplnil sál Lidového domu v Česticích mladými literáty a výtvarníky. Je to již 25 let, kdy soutěž vznikla. Její zakladatel Jan Křešnička by jistě měl radost, jak se dál zlepšuje a má čím dál lepší výsledky.

Byla jsem u zrodu této soutěže a s úsměvem vzpomínám na její začátky. Pan Křešnička nejprve vedl kroužek a pomáhal dětem s vydáváním školního časopisu. Často hovořil o tom, jak děti málo čtou. Přišel jednou s návrhem, abychom vyhlásili literární soutěž. Později se rozšířila o výtvarnou. Viděl to velmi jednoduše. Nic pro něho nebyl problém. Spolupracoval s Listy Strakonicka a rozjel vše ve velkém. Sehnal ceny od všech známých pro soutěžící. Přesně si pamatuji jeho slova: „Pozveme děti do Čestic, v sále jim dáme buřta a každý dostane odměnu“. Odměnou byly tehdy hlavně knížky. Pohoštění zaplatil Kulturní spolek Čestice. Děti se nemohly do sálu vejít. Symbol soutěže - brambor s husím brkem- nám někdy nedal spát. Těžko se husí brka sháněla. Dopadlo to ale vždy dobře.

Každý rok přicházelo víc a víc prací, což už pan Křešnička nemohl sám zvládnout. Do soutěže byli zapojeni všichni učitelé a pokračují v této činnosti dodnes.

Díky všem, kteří se na soutěži podíleli, byla spokojenost dětí. Bohužel, pan Křešnička, který by letos oslavil 80. narozeniny, se této úžasné atmosféry 24.10. v sále nedožil. Krásné písničky, které tuto akci doprovází, jsou pro nás pohlazením. Díky všem !

Mgr. Helena Petrová

Dlouhá cesta ke srubu na Kolčavě

Když jsem nastoupil v roce 1990 do oddílu Střelka jako desetiletý kluk, mimo jiných akcí, měla v tu dobu Střelka své tábořiště u Radešova u potoka Peklov. Chodilo se tam občas na páteční schůzky a někdy tam byla i delší akce, kdy se tam spalo. Miloval jsem to tam-oheň, potok, les, dříví, sami jsme si vařili… Už tam jsme jako malí kluci snili s Oťasem o tom, že si tam vybudujeme základnu, abychom tam mohli chodit i v zimě. Porevoluční doba přinesla mnoho změn a jednou z negativních změn pro nás bylo, že nás jistý pán z tohoto tábořiště v roce 1993 vyhnal, že už tam nesmíme chodit, že je jeho a má s ním své plány. Byli jsme strašně zklamaní, že nás vyhnal z “našeho“ tábořiště. Paradoxem bylo, že z tohoto místa nikdy nic neudělal, jak tvrdil, místo rychle zarostlo křovím a kopřivami a až časem, když jsem byl starší, jsem zjistil, že mu vůbec tento pozemek nepatřil…

★ ★

Hledat nové tábořiště, to legrace není.
To, že jsme ho ale našli, dočtete se v ČTENÍ

★ ★

Žili jsme dál jinými akcemi, tábory, ale ve skrytu duše pořád plánovali nějaké naše jiné tábořiště. Jak jsme dospívali, plán se měnil v touhu o tábořišti rozměrů, kde by se daly pořádat tábory. Velký posun v této věci přinesla bohužel velmi tragická událost, kdy jsme v roce 2004 ztratili našeho obrovského kamaráda Oťase. V tu dobu jsem si slíbil, že náš společný sen dotáhneme do konce a idea našeho tábořiště se začala měnit v reálný obraz. Cesta k němu však nebyla jednoduchá…

Sjezdili jsme strašně míst, kde jsme hledali ideální místo pro nás. Hodně jsem toho objezdil sám, některá jsme objížděli společně při sobotním hledání… Najít místo, kde by bylo hezké tábořiště, nebylo tolik složité, vždy jsme pak ale narazili na stejný problém a zdánlivě původně lehký úkol najít místo, kde tábor pořádat, se rychle změnil ve velmi těžký až neproveditelný úkon.

V tu dobu ještě neexistoval zveřejněný katastr na internetu, takže jsme vytipovali místa, pak jsem navštívil katastrální úřad ve Strakonicích, Prachaticích nebo Klatovech, abych zjistil skutečného majitele. Pak se uskutečnila návštěva majitele s přemlouváním o prodeji za rozumnou cenu, která bohužel téměř všude byla negativní. Úplně jako první místo, kde jsme oslovovali majitele, bylo právě místo ve Strašicích u Smítkova mlýna. Majitelem byl p. Maleč, bratr paní učitelky Malečové, která učila v Česticích. Taktika, že jde o věc pro děti, nezabrala, a pan Maleč nám nekompromisně oznámil, že louku nikdy neprodá a nemá ani zájem, abychom si tam udělali tábor a platili mu nájem… Pak bylo hodně dalších míst.

Pamatuji si krásné místo také na Novosedelském potoce za Parýzkem. Majitelka byla ochotna asi po 3 návštěvách prodat, ale vyslovená cena bohužel rozhodla, jak i tento pokus skončí. Paní po nás chtěla za pozemek 4 mil Kč. Pak jsme řešili krásná místa na říčce Spůli kolem Onšovic, za Volenicemi a mnoho dalších.

Mezitím už naše víra nabírala rozměr, že jsme Milče vážně oznámili, že v létě 2006 uděláme tábor na našem tábořišti. Milča byla určitě ve skrytu duše ráda, do čeho se pouštíme, ale na druhou stranu měla v sobě za všechno zodpovědnost, takže byla velmi opatrná. Není se co divit, my jsme byli naivní kluci něco málo přes dvacet let. Milči mírné odrazování nám dodávalo sílu, že není cesta zpět. Bohužel ale čas běžel a my jsme nebyli schopni najít žádné místo, kde bychom byli schopni tábor dělat. Dodnes si pamatuji, že přišel Jakub, který studoval mapy pro typy dalších lokalit, a aniž by věděl, že už jsme místo u Smítkova mlýna řešili, tak říkal, že našel zajímavé místo u Smítkova mlýna. Bylo to znamení. Vydal jsem se znovu za panem Malečem, ale opět nekompromisní omítnutí. Za dva týdny jsem znovu projížděl a hledal místa. Zastavil jsem opět na místě ve Strašicích, prohlížel si to tam, představoval si, jaké by tam mohlo být krásné tábořiště, a úplně náhodou se tam objevil p. Maleč. Chvíli povídání, odmítnutí a už odjížděl směrem na Zvotoky na svém traktůrku, když se na mě otočil a řekl. Existuje jedna malá šance, jak bych Vám pozemek prodal. Mám ve Zvotokách studnu na pozemku, který není můj. Patří člověku, který emigroval do Kanady. Už jsem ho zkoušel, ale řekl mi, že nebude nic prodávat. Pokud od něj získáte tento pozemek, tak ho s vámi vyměním, ale bohužel se vám to nemůže povést. Svitla naděje a v tu chvíli jsem věřil, že to dokážeme. Rychle sehnat kontakt na pana Regana z Kanady, telefonování do Kanady, odmítnutí a byli jsme zase v slepé uličce. Už se začínala blížit příprava tábora a Milča byla pochopitelně nervózní.

Nevzdával jsem to, našel jsem kontakt na paní Rencovou. Byla to strašně hodná paní, bývalá profesorka gymnázia z Prahy, ale zároveň sestra pana Regana. Navštívil jsem ji poprvé, vyslechla mě, slíbila, že zkusí bratra přemluvit. Za týden návštěva, bohužel se nepovedlo… Návštěv bylo několik, pořád se stejným výsledkem. A když už jsem to skoro vzdal, zazvonil mi telefon a volala mi paní Rencová: „Přemluvila jsem bratra, je to pro děti, tak vám pozemek prodá.“ Hurá, vyhráno, ale ještě jedno velké ale, jaká bude cena? Cena bude dle odhadu bonity, což v tu dobu činilo asi 30.000Kč. Na jednu stranu velké peníze, ale na druhou stranu dostupné, co jsme snad schopni sehnat. A tak se rozjel kolotoč. Špejlík připravoval smlouvy mezi p. Malečem, p. Reganem a Střelkou. Noční volání p. Reganovi (měli tam poledne), vyřizování na kanadské ambasádě, které s tím souviselo, ale šli jsme k cíli - získat pozemek pro vlastní tábořiště.

Povedlo se. To byl ale zatím jenom pozemek a co ostatní? Podsady, celty, kuchyně, nádobí a mnoho dalšího… Každý, kdo se motal kolem přípravy tábořiště, se začal starat. Sehnali jsme několik sponzorů, kteří nás podpořili finančně, abychom měli na nákup pozemku.

○ ○

Tak už je to dokončeno, Střelka má své tábořiště.

Že tam mohou jezdit v zimě v ČTENÍ dozvíte se příště

○ ○

Zbylo ještě 10.000 Kč, za které jsme sehnali od někoho z Vysočiny asi 15 vyřazených podsadových stanů. Domluvili jsme na obci v Česticích, že si můžeme nadělat tyčovinu, abychom se mohli pustit do stavby kuchyně. Ten sehnal starý sporák, ten starý dřez, ten přivez hrnec, ten domluvil půjčení hangáru od strejdy…

O víkendech před táborem jsme postavili jedinou stavbu-dřevěnou kuchyni z tyčoviny a pobili ji krajinami z pily. Stavbě velel Drak a pomáhal každý. Dokonce zbyl materiál i na dřevěné záchody. No a den před táborem 15.7.2006 jsme měli připravené tábořiště, kde byla dřevěná kuchyně, 15 podsadových stanů, kde některé celty byly opravdu hodně průhledné, jeden hangár, kde spali dohromady všichni vedoucí a instruktoři a jeden hangár jako jídelna pro děti. Nezapomenu na okamžik, když dorazila Milča poprvé na místo a jako zarytá abstinentka vytáhla z tašky litrovku rumu se slovy „ Klobouk dolů, je to krásný.“ Užívali jsme si ten pocit, že jsme něco dokázali a že jsme splatili alespoň částečně Střelce to krásné, co nám dala v dětství…

Byl to krásný tábor, hra FBI, velká parta instruktorů a vedoucích. Naštěstí tenkrát strašně přálo počasí a za celých 14 dní nezapršelo ani 5 minut. Byli jsme za to vděční a dodnes si uvědomujeme, jak to mohlo pro budoucno špatně dopadnout, kdyby bylo špatné počasí a stany byly prolité, protože ty celty byly opravdu spíš jako slunečník než úplně proti dešti.

No a pak už to bylo snažší. Další rok jsme vyráběli nové podsady. Pracovalo se na tom několik víkendů v truhlárně v Chvalšovicích, kde nám díky Michalovi Valků poskytli velké zázemí. Od následujícího roku 2007 jsme začali tábořiště pronajímat i jiným oddílům, takže za nájmy se daly pořídit nové celty. Dodělali jsme dřevěnou jídelnu, dostavěli přístřešek ke kuchyni, kde se mylo nádobí, vybudovali malou přehradu na koupání, molo, umývárnu, zašívárnu… prostě každý rok jsme s nadšením něco vybudovali a jak už to tak v životě bývá, čas letěl jako voda a v roce 2018 jsme zjistili, že už do Strašic jezdíme 12 let a bohužel bude potřeba udělat nějakou razantnější opravu kuchyně.

Již dlouho jsme měli v hlavě, dokonce i na papíře myšlenku postavení srubu. Brzdily nás ale 2 věci. První samozřejmě finance. Druhá snad ale ještě důležitější věc, že jsme se báli, abychom srubem nezničili genius loci tohoto místa, ducha celého tábořiště. V létě 2018 jsme však rozhodli, že se do srubu pustíme. Dali jsme si za cíl, že srub nemá být dominantou tábořiště, proto jsme ho zapustili do nevyužitého místa do olší. Srub byl pojat tak, aby tábory fungovaly venku, ve srubu byla využita pouze kuchyň a štáb a ostatní vnitřek srubu fungoval pouze jako zázemí při velmi špatném počasí a hlavně na akce, abychom na tábořiště mohli jezdit s dětmi i mimo léto.

Takže jako už po několikáté, stáli jsme u výzvy. Chceme a v podstatě kvůli kuchyni musíme srub postavit, ale úplně na něj nemáme peníze. A zase jako před tím, když něčemu věříš a jdeš za tím, tak se to prostě musí povést. Prvním velkým úspěchem bylo získání kompletního dřeva od městyse Čestice včetně pořezu na srub. Dále se nenechaly zahanbit všechny ostatní obce, jejichž děti navštěvují čestickou školu, a také nás finančně podpořily. Další významnou částí byla dotace jihočeského kraje ve výši 200 tisíc korun, další sponzoři a určitě nelze opomenout hodně provedených brigád hojně navštívených, které jsme v době realizace uspořádali. Takže koncem listopadu 2018 se v lese v Česticích „u obrázku“ začalo kácet dříví, v lednu 2019 jsme zbourali jídelnu a v březnu už se pracovalo na základové desce. Je potřeba určitě vyzdvihnout práci dvou našich bývalých členů Vaška Lukáše - Krocana, který tvořil vše od zedničiny a hlavně Zdeňka Lukáše - Bodláka, který tvořil se svou partou vše od dřeva. Finančně i časově to byl úkol velmi náročný. Kdybyste se přijeli na místo podívat v pátek 28.6. den před začátkem tábora, asi byste nevěřili, že tam od dalšího dne bude probíhat dětský tábor, ale povedlo se…

Když píšu tyto řádky, už máme letošní tábor za sebou a nebojím se tvrdit, že jsme srubem na táboře místo nijak nezkazili, ale naopak, že tam zapadl, jak kdyby tam byl odjakživa. Než jsme srub dostavěli, stala se ještě jedna tragická událost, a to že jsme začátkem června ztratili našeho velkého kamaráda Jéňu, který se na budování tábořiště Kolčava velmi významně podílel. Dovolte mi tedy závěrem, alespoň takto věnovat tento srub kamarádům Oťasovi a Jéňovi…

Tábořiště Kolčava má nádhernou pozitivní energii. Zažili už jsme strašně lidí, kterým se odsud vůbec nechce odjet. Přeju celému tábořišti hodně šťastných dětí, které tam prožijí krásné kousky dětství na táborech a akcích. Ať žije co nejdéle a nikdy neztratí kouzlo, které má. Ať do něj nikdy nevede elektřina a ať je pořád spjaté s přírodou, jako je tomu doposud.

Slepejš

✦ ✦

Tyhlety majetky – od strýce, od tetky.
Tak třeba o Záboří ve ČTENÍ se hovoří.

✦ ✦

Dějiny rodů **Josef Vichr**

Z á b o ř í

První dochované zprávy o Záboří pocházejí z let 1228-1250, kdy celé zábořské území patřilo k majetku kláštera sv. Jiří v Praze. Roku 1305 byla osada s kostelem a tvrzí užívána jako obydlí správců a prodána jakémusi Koldovi. Ve druhé polovině 14. století (1361-1368) se tvrz stala rodinným sídlem vladyk ze Záboří. První byl Mladota, v roce 1380 Harant. Po nich následoval Oldřich ze Záboří. V roce 1381 byli na Záboří bratři Černín a Filip z Pohoří. V letech 1399-1414 byl v Záboří patronem zdejšího kostela Častovoj ze Záboří. Jeho nástupcem byl Oldřich ze Záboří, který je doložen roku 1426, shodného erbu s rodem Voračických z Paběnic. V letech 1442-1474 se Záboří dostalo do držení Buška z Brloha a jeho potomci se nazývali Záborskými z Brloha. Záborští byli vladyckým rodem a v jejich erbu byl medvěd na řetězu se zlatým obojkem. Předkové rodu pocházeli z Dobevi u Písku. V 15. století žili ve dvou rodových větvích: na Oseku a ve Lhotě. Ze lhotské rodové větve pocházel Mikuláš, připomínaný v letech 1430-1459. Jeho potomci byli Petr a Bušek (+1481), kteří Záboří vlastnili. Rodu Záborských z Brloha patřilo Záboří až do roku 1623.

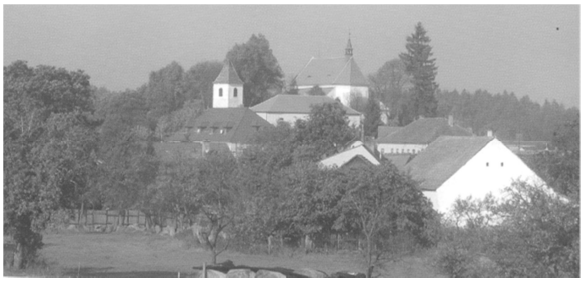

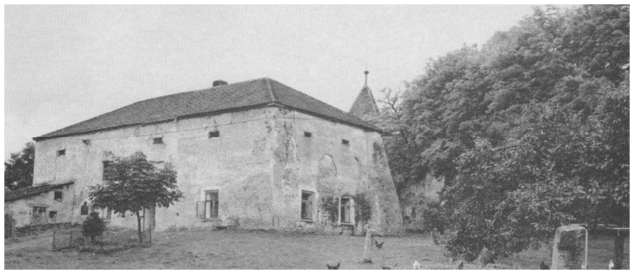

Záboří: celkový pohled na kostel sv. Petra a Pavla, faru a bývalou tvrz v Záboří

Manželka Buška Záborského byla Anna z Otína (+1481). Po Buškovi Záborském následovali synové Jan a Bušek, který byl v Záboří ještě roku 1517 a v této době se přestěhoval s manželkou na druhou tvrz v Kadově. Roku 1633 bylo Záboří spolu s Kadovem prodáno Albrechtovi Benedovi z Nečtin.

Z uvedených bratrů Záborských, Jana a Buška, Bušek měl syny Jana a Alexandra, který vlastnil Kadov a roku 1591 zemřel. Roku 1579 byli na Záboří Bohuslav a Mikuláš Záborští. Mikuláš zemřel roku 1611 a po něm zůstali synové Bořivoj, Ladislav, Albrecht Jiří a Jáchym Jaroslav. Syn Jana Slatinského-Záborského a jeho manželky rozené z Rohatec měl syny Jana Václava a Františka Ignáce, který byl v letech 1703-1713 radou dvorního a komorního soudu a zemřel 9.11.1713 a byl posledním mužským potomkem z rodu Záborských z Brloha.

Albrecht Beneda z Nečtin zemřel roku 1655. Polovinu zábořského statku dědila jeho manželka Anna Marie, rozená z Mitrovic a druhou polovinu vnoučata Vilém Albrecht, Polyxena Lidmila, děti Aleše Mikuláše Vítha ze Rzavého. Ten byl majestátem z 2.6.1642 povýšen do panského stavu. Jeho manželkou byla dcera Albrechta Benedy z Nečtin Eliška Judita, zemřelá roku 1653. Mikuláš Víth ze Rzavého byl roku 1658 radou dvorního a komorního soudu a hejtmanem Nového města Pražského. Jeho druhou manželkou byla roku 1662 z rodu Mitrovických a toho roku prodal Záboří Alšovi Ferdinandovi Vratislavu z Mitrovic, který Záboří připojil ke lnářskému panství. Zemřel 8.2.1669 a jeho manželkou byla Lidmila Maximiliana hraběnka Lažanská.

Za třicetileté války roku 1623 fara v Záboří zanikla, ale roku 1654 byla obnovena a prvním farářem byl jezuita Václav Žihobský, který v Záboří založil matriky. V roce 1728 byla postavena pod kostelem zděná fara a před ní oltář s toskánskými sloupy a sochou. Od roku 1732 faru s kostelem spojovalo barokní schodiště. Na jižní straně kostela je pamětní deska faráře Augustina Jedličky, který v Záboří zemřel 11.10.1896. On byl buditelem a byl literárně činný pod jménem Velebín Třemšínský. Byl sběratelem a muzikantským učitelem. V Záboří byl nazván „Zábořský jemnostpán“.

❖ ❖

Jedna chyba, druhá chyba! Co je tohle za pořádek?
Myslím, že si někdy příště s celým ČTENÍM vytřu …..

❖ ❖

On se narodil v Kasejovicích a v deseti letech po naučení se německému jazyku byl dán do německé obce Unternalku. Po návratu byl připravován kasejovickým kaplanem Tomešem Taulizenem. Studoval na gymnasiu v Písku a v červenci roku 1819 byl vysvěcen na kněze pro budějovickou diecesi. Jako kaplan nastoupil v Loučimi u Klatov a v květnu roku 1827 byl jmenován kaplanem v Kasejovicích, kde byl do roku 1831.

Kostelní věž v Záboří a schody od tvrze ke kostelu

V Záboří působil 38 let. Jako hudebník hrával v komorních orchestrech na blatenském zámku v rodině Hildprandtů. Zásluhou pátera Augustina Jedličky byl žák z Kasejovic Alois Jindřich, děd bývalého národního umělce Jindřicha Jindřicha, byl poslán do škol, vychován k hudbě a to nákladem jmenovaného pátera. Pomáhal místním občanům po existenční stránce, ženy učil paličkování krajek a u fary měl truhlářskou dílnu a polní hospodářství. Pro veřejnou činnost Augustin Jedlička byl v pozornosti rakouských úřadů, které mu připravovaly nepříjemné chvilky. Vypravovalo se, že ač byl střežen policejními úřady, přechovával na zábořské faře polského uprchlíka, účastníka nezdařeného povstání v Polsku.

V západní části vesnice se nachází kostel sv. Petra a Pavla. Ve 14. století byl farním. Roku 1620 byla fara přidělena ke Strakonicím. Dále byla spravována březnickými jezuity. Od bývalé tvrze ke kostelu vedou kamenné schody, pořízené roku 1732 z odkazu Anny Vilémkové, dobroditelky kostelů na Lnářsku.

Roku 1645 byly v Záboří tři staré grunty, tři nově osedlé, šest jich bylo pustých a dvě chalupy. Roku 1714 vyhořel panský dvůr se sýpkou, kostelní věží a devět selských stavení. K Záboří patří mlýn „V kuši“, vystavěný roku 1631 a od roku 1696 náleží rodině Jiřinců.

Záboří také bylo oblíbeným a vyhledávaným místem spisovatele Ladislava Stehlíka, který v Záboří prožíval klukovské prázdniny u příbuzného Slaniny, hostinského. Záboří věnoval kapitolu ve své knize „Země zamyšlená“.

(redakce neručí za správnost jmen a názvů – pouze opisováno)

❖ ❖

Čtení pro lidi – dvouměsíčník Kulturního spolku pro Čestice a okolí
Příspěvky můžete posílat na adresu: jana.vlazna@email.cz
Rediguje Jana Vlažná, Čestice 169 **Neprošlo jazykovou úpravou**
Uzávěrka vždy 20. den sudého měsíce **listopad - prosinec 2019** **Cena 20,- Kč**
Tisk: Městys Čestice
Registrační známka: EČ EMKČR 12994 **IČO: 47255846**